

ရွှန်းရတနာ

အချစ်၏ ခြေရင်းဝပ်ဆင်းခဲ့ရသော အပန်း

၇၈၆

အချစ်၏ ခြေရင်းဝပ်ဆင်းခဲ့ရသောအမုန်း

“လင်းမောင် ... မင်းကို ငါ သူငယ်ချင်းအရင်းမို့လို့ ဖြစ်စေချင်လို့ အကြံပေးတာနော်။ မင်း သေချာစဉ်းစားပေါ့”

“မင်းကို ငါ ယုံပါတယ် ကျော်ခရာ။ ဒါပေမဲ့ လောဘတွေတက်ပြီး အလိုကြီး အရနည်း ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ကွ။ မတော်တဆ ရှုံးသွားခဲ့ရင်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ပဲနဲ့ချမ်းသာနေတဲ့ သူတွေ သားသမီးတွေတောင် နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းထားနိုင်ကြပြီကွ။ မင်းမှာလည်း သားမွေးထားတာ။ ငါလည်း သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်။ သူများနိုင်ငံခြားရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေလည်း ခြားချင်တယ်ကွ။ မင်းက နယ်မှာနေလို့ မသိသာတာ။ ငါက ရန်ကုန်မှာဆိုတော့ အမြင်ပိုကျယ်သလို ခြေလှမ်းလည်း ကျယ်ချင်တာပေါ့ကွာ။ မင်းမလုပ်လည်း ငါကတော့ ရှိသမျှ ပုံပြီးတော့ကို အော့ပစ်မှာ။ မင်းကို ရစေချင်လို့ ပြောနေတာ”

ကျော်ခ ပြောလွန်းသဖြင့် လင်းမောင် တွေဝေနေသည်။ ရှိသမျှ ပုံအော်လိုက်ပြီး မြတ်ရင်တော့ ကောင်း၏ ။ ရှုံးခဲ့ရင်ကုန်မှာ။ ဒါပေမဲ့ လင်းမောင် ကြားဖူးနားဝရှိသလောက်ကတော့ ပဲသမားတွေ သူဌေးဖြစ်ကုန်တာချည်းပဲ။ သူတို့မြို့က ပဲပွဲရုံပိုင်ရှင်တွေတောင် ကားတစ်စီးကနေ နှစ်စီးဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ တိုက်တာနေအိမ်တွေကို ဟည်းဟည်းထအောင် ဆောက်ထားကြပြီ။

ပြီးတော့ ကျော်ခ ဆိုတာလည်း သူနဲ့အတူ တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့တာ။ ဒီကောင်က စိတ်ရင်းကောင်းကာ သူများကိုလည်း အင်မတန်ကူညီတတ်တဲ့ကောင်။

သူက နယ်မှာ ပြန်အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျော်ခကတော့ ရန်ကုန်သားပီပီ ရန်ကုန်သူနဲ့ပဲ အခြေချခဲ့ပါသည်။

သူ့မှာ ဇနီးက နှလုံးရောဂါရှိသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ဖြစ်မြည် အရဲစွန့်ယူခဲ့ရတာ ဖြစ်ပြီး ကျော်ခကတော့ သားရောသမီးပါရှိသည်။

သူက သူတို့မြို့မှာ စတိုးဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး ဇနီးဖြစ်သူကတော့ သိပ်ပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်ရှာဘဲ အလုပ်ထပ်မချဲ့နိုင်။ မြို့ငယ်လေးက စတိုးဆိုင်ဆိုတာလည်း သိပ်ပြီး ဖြစ်လောက်တဲ့ စီးပွားရေးတော့ မဟုတ်။

အခု ကျော်ခပြောတဲ့ ပဲလုပ်ငန်းက ကိုယ် ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ငွေအရင်းနှီးလေးပဲ မြှုပ်နှံထားရုံ။ တစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာပဲ ငွေက နှစ်ဆလောက် ပွားသွားနိုင်သည့်ကိစ္စ။

ဇနီးဖြစ်သူကို တိုင်ပင်ကြည့်တော့လည်း ...

“ကျွန်မက ဘာမှ မသိဘူးဆိုတော့ ကိုလင်းမောင် သဘောလေ၊ လုပ်ချင်လုပ်ပေါ့၊ ကျွန်မ အကြံမပေးတတ်ဘူး”

လင်းမောင်လည်း ပဲအကြောင်း သိပ်တော့နားမလည်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျော်ခက ယုံကြည်စိတ်ချရမည့် အထဲမှာပါပြီးသား။

ပြီးတော့ လင်းမောင်မှာ လတ်တလော မိဘအမွေ အနှစ်ရထားသဖြင့် ထုပ်ထုပ်ခဲခဲလေးကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ထိုဟာလေးကိုလည်း သားလေးနောင်ရေးအတွက် ထပ်ပွားချင်သေးသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျော်ခ ပြောသလို သားလေးကို နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားထားချင်သေး၏ ။

ဒါပေမဲ့ ... ရှုံးမှာလည်း ကြောက်သည်။ စိတ်တွေက ဒွိဟဖြစ်နေသည်။ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေသည်။ ကျော်ခကတော့ အပိုင်ကိုပြောနေတာ။ ပြီးတော့ ကျော်ခကိုယ်တိုင်လည်း အော့မှာဆိုတော့ ... ။

“ဟာကွာ ... ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန်ရွာတဲ့မိုး တိတ်ပဲ မတိတ်နိုင်တော့ဘူး၊ နှစ်နာရီထိုးနေပြီး အုံနာခ မပြောနဲ့ ဂတ်စ်ဖိုးတောင် မရသေးဘူး”

တက္ကစီဒရိုင်ဘာလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ညည်းညူသံကို မိုးရေစက်တွေက
ဂရုတောင်မစိုက်။ မနက်ကတည်းက မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာနေတာပါ။ ဒါကို
အရိပ်ကလေးက လောဘတွေတက်ပြီး ကားထွက်လာတာ။ အဖေကတော့
တားရှာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အရိပ်ကလေးက ရက်မပြတ်ရဲတာလည်းပါသည်။
ရက်မမှန်ရင် အံ့နာတွေက ပေးမမောင်ချင်ဘူးလေ။ မိုးရွာရွာ နေပူပူ သူတို့သိတာက
အံ့နာခမှန်ဖို့ပဲလေ။

ခုဆို မိုးကြီးရေလျှံဖြစ်နေပြီး မဖြစ်မနေသွားစရာရှိတဲ့ လူကလွဲရင်
သိပ်မထွက်ကြ။ ဒီတော့ အရိပ်ကလေးတို့လည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ရုံပေါ့။ ဒါတောင်
အရိပ်ကလေးက ဂိတ်ထိုးကားမဟုတ်။

ခုတလော အခြေအနေအရကို ကားက ဆွဲမကောင်းပါဘူးဆိုမှ မိုးကပါ
ဖျက်နေပြန်သည်။

ဟုတ်တယ် ခုတလော တက္ကစီတွေဆွဲလို့မကောင်းဘူး။ ဓာတ်ငွေ့ဖိုးနဲ့
အံ့နာကြေးရအောင် မနည်းပြုးပြုး ရှာနေရသည်။ ကားဈေးတွေ ထိုးကျလာက
ကားတစ်စီးကို သိန်းငါးဆယ်လောက်နဲ့ ဝယ်စီးလို့ရနိုင်သဖြင့်
သာမန်လူလတ်တန်းစားအချို့တောင် ကိုယ်ပိုင်ကား စီးကုန်ကြပြီ။

အရိပ်ကလေးတို့ ဖောက်သည်တွေက လူလတ်တန်းစားတွေပါ။
သူဌေးကြီးတွေက သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဇိမ်ခံကား၊ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ကားတွေကိုမှ
စီးကြပြီး ဆင်းရဲသားတွေကတော့ လိုင်းကားပေါ်မှာ နေရာယူကြရတုန်းပါ။

တက္ကစီစီးတာက အလတ်တန်းစားလူတန်းစားတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့
လူလတ်တန်းစားလည်း ကားစီးနိုင်ကြပြီ။ ပြီးတော့ ခုက ကားသစ်တွေကို
တက္ကစီပြောင်းကြတာမို့ ခရီးသည်တွေကလည်း ကားရွေးလာကြသည်။ ဒီကြားထဲ
လမ်းပိတ်ရင် သေရောပဲ။

အားလုံးကတော့ ကားတွေကို လွတ်လပ်စွာ ဝယ်ယူခွင့် ပေးလာတာကို

ဝမ်းသာကြပါသည်။ ကားဈေးကလည်း ကျတော့ ဝယ်နိုင်၏ ။

ဒါပေမဲ့ အရိပ်ကလေးတို့မှာတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသည်မို့
ရေငုံကာနှုတ်ပိတ်ထားရသည်။

ဟုတ်တယ်။ မပြေလည်တဲ့ဘဝလေးမှာ သားအဖနှစ်ယောက် စားဖို့
အသည်းအသန် ပိုက်ဆံရှာနေရတာ လေ။

ရန်ကုန်မြို့မှာက နေစရိတ်ကြီးသည်။ အိမ်ငှားခ၊ ရေဖိုး၊ မီးဖိုးနဲ့တင်
တစ်လတစ်လ မနည်းကုန်သည်။

အိမ်ငှားခဆို ခြောက်လစာတော့ချေရသည်။ ခြောက်လဖြတ်ပြီးလို့
နောက်ခြောက်လနီးလာရင် ခေါင်းကိုက်ရပြန်သည်။

အဖေ့ကျန်းမာရေးစရိတ်ကလည်း ထောင်းသည်။ ပြီးတော့
အဖေ့အရက်ဖိုးပိနေသည်။ ဒီတော့ ကားမနားရဲ။

ဒီနေ့တော့ ဒီမိုးရွာပုံနဲ့ အံ့နာခ စိုက်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

တက္ကစီ စီးသူရှာပြီး တက္ကစီကားတွေများလာပြီဆိုတော့
သိပ်တွက်ခြေမကိုက်ချင်တော့။ စိုက်ရတာ များလာရင်း ခါးချိသွားနိုင်သည်။

ဒီထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ့် အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရှာဦးမှပါ။

တွေးရင်း မောင်းလာလိုက်တာ ခရီးသည်တစ်ယောက်
တားနေတာတွေ့၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

အရိပ်ကလေး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးတောင်တော်တော်ချုပ်နေပြီ။
အဝေးပြေးကို တစ်ကြောင်းပြေးရင်း အပြန်ပါစင်ဂျာပါလာတာနဲ့ ပတ်ပို့လိုက်တော့

မိုးချုပ်သွားတာပါ။

တော်သေးတယ်။ ကားက ညမောင်းမရှိသေးတဲ့ရက်မို့လို့။ ညမောင်းက ကားပြန်အပ်သွားပြီး အမောင်းသမားအသစ်ကလည်း မရသေးတာနဲ့ ကားကလေးခမျာ ညဘက်နားရရှာတာပါ။

အံ့နာအိမ်က အရိပ်ကလေးတို့ ငှားနေတဲ့ နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးတာမို့ အဆင်ပြေပါသည်။

အိမ်ပေါက်ဝကတည်းက အဖေက အနံ့ကလေးနဲ့ ကြိုနေသည်။

“သားလေး ... အရိပ်ကလေး ... ပြန်လာပြီလား ငါ့သားလေး”

“ပြန်လာပြီ ဖေဖေ”

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ အခြေအနေလေး ပြောပါဦးကွ”

“အံ့နာခန့် ဆီဖိုးနုတ်လိုက်ရင် ဘာမှ မကျန်ပါဘူး အဖေရာ၊ တစ်ထောင်ပဲ ကျန်တယ်၊ တော်သေးတယ် အဖေရေ၊ အံ့နာခ စိုက်ရတော့မလို့၊ ညနေ မိုးစဲသွားတော့မှ အခေါက်ကြီး ဆွဲလိုက်ရလို့ ခံသာသွားတယ်”

“မင်းဟာက မစွဲသေးပါဘူးကွာ၊ ငါ့သားရာ ဒီမှာ ငါ့သား၊ လင်းမောင်တုန်းက ငွေပဲရှုံးတာကွ ... အေ့၊ မင်းအလှည့်ကျမှ ... အေ့ ... ငွေရော လူရော ရှုံးမယ်ဆိုရင်တော့ မဟန်သေးဘူးကွ အေ့”

“ဟုတ်တယ်အဖေ သားလည်း တခြားအလုပ်တစ်ခုခုပြောင်းရတော့မယ်ထင်တယ်”

“အေး ငါ့သားက ဘွဲ့ရပြီးသားပဲကွာ၊ အလုပ်မရှားလောက်ပါဘူး”

“မထင်နဲ့အဖေရေ ... ဘွဲ့ရပြီး ကျန်ထမ်းနေရတဲ့သူတွေ၊ ဘွဲ့ရပြီး ဆိုက်ကားနင်း၊ ငါးရောင်း၊ ကုန်စိမ်းရောင်းနေတဲ့ သူတွေ တစ်ပုံကြီး၊ သားကိုပဲကြည့်ဘွဲ့ရပြီး တက္ကစီမောင်းနေရတာ ”

“အဖေအသုံးမကျလို့ပါကွာ၊ မဟုတ်ရင် ငါ့သားလေး

ဒီလိုလုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုချိန်ဆို ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုခုနဲ့ အထိုင်ကျနေမှာ၊
အဖေ အသုံးမကျလို့၊ နွယ်ရေ ... မင်းကတော့ အရင်ထွက်သွားနှင့်ပြီး
အေးချမ်းနေရောပေါ့၊ တို့သားအဖကို ကြည့်ပါဦးကွာ”

ခုချိန်ကစပြီး အဖေတစ်ယောက် သွားလေသူအမေ့ကို တ,ကာ
တ,ကာဖြင့် ခွက်ဆင့်သောက်ပါတော့မည်။

အရိပ်ကလေးကလည်း အဖေ့ကို မနိုင်တာမို့ ပြောလို့ရမှာမဟုတ်။

“ကျော်ခ ... ကျော်ခ ... ငါ့ဘဝကြီးနင်းပြီး ကောင်းစားနေတဲ့ကောင်၊
မင်း ဖုံးနိုင်သလောက် ဖုံးထားဦးပေါ့ကွာ”

အမေ့ကို တ,ရာကနေ ကျော်ခ ဆိုတဲ့နာမည်ကို ရွက်နေပြီဆိုရင်တော့
အဖေ တော်တော်ကောင်းနေပြီ။ ခဏနေရင် အရက်သောက်လို့ ပြီးတော့မည်။
ဘယ်လိုပြီးသွားတာလဲ ဆိုတော့ စားပွဲပေါ်မျက်နှာအပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားမှာပါ။

အရိပ်ကလေးကတော့ သက်ပြင်းချမိ၏ ။ အဖေ အမေ့ကိုတ,တိုင်း
အရိပ်ကလေးလည်း အမေ့ကို အရမ်းသတိရသည်။ အဖေ
ကျော်ခဆိုတဲ့နာမည်ကိုရွက်တိုင်း နာကြည်းမှုက နှစ်ဆထပ်တက်တတ်သည်။

အိပ်ပျော်သွားတဲ့အဖေ့ကို အိပ်ရာပေါ်တွဲပို့ပြီးမှ သူရေချိုးရသည်။
တစ်နေကုန် ကားမောင်းထားရတာ မို့ ညောင်းညာနေတာပါ။ ရေချိုးလိုက်မှပဲ
လူကလန်းသွားတော့သည်။ ပြီးမှ ထမင်းစား။ သူစားပြီးတော့ အဖေစားဖို့
ထမင်းခူးပေးကာ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အုပ်ပေးထားလိုက်သည်။ အဖေတစ်ရေးနီးရင်
ထမင်းထစားတတ်သည်လေ။

ပြီးတော့ ဂစ်တာဆွဲကာ လှေကားအဆင်းအတက် နေရာလေးမှာ
ရင်ဖွင့်ရသည်။

ဂစ်တာကို ဟိုဟိုဒီဒီ တောရောက် တောင်ရောက် လျှောက်ခတ်ရင်း
အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားရသည်။

အလုပ်ကလည်း ကားမောင်းသည့်အလုပ်ကလွဲရင်
ကျန်တဲ့အလုပ်တွေက ပိုက်ဆံသိပ်မရနိုင်။ တက္ကစီမောင်းလို့ မကိုက်တော့ဘူး
ဆိုရင်တောင် ကမ္ဘာ့ကားဖြစ်ဖြစ် မောင်းရမှာပဲ။

မနက်ဖြန်တော့ အခွင့်အလမ်းဂျာနယ် ဝယ်ဖတ်ဦးမှပါ။
အလုပ်ရှာဖို့လေ။ အဖေကလည်း အရက်ရဲ့ ကျွေးကျွန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ကျန်းမာရေး
သိပ်မကောင်းတော့တာနဲ့ သူ့ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်ကစပြီး အဖေ့ကို
အလုပ်မလုပ်ခိုင်းတော့ဘဲ ကားမောင်းသင်ကာ တက္ကစီမောင်းခဲ့တာပါ။

တက္ကစီမောင်းရင်း အဝေးသင်တက်ကာ ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ခုတော့
ကားဈေးတွေကျမှုတွေကြောင့် တက္ကစီမောင်းရသည့်အလုပ်ကလည်း
သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးနှင့် ကျန်းမာရေးအတွက် မဖူလုံချင်တော့။

နေ့စဉ်စားစရိတ်၊ အဖေဆေးဖိုး၊ အရက်ဖိုး၊ အိမ်လခ အတွက်လည်း
စုရဦးမည်။

ဒီနေ့လို တစ်ထောင်ပဲကျန်သည့်ရက်မျိုးတို့၊ အံ့နာခ
စိုက်ရသည့်အခါမျိုးတို့ များလာရင် သူ့အတွက် အရမ်းကျပ်တည်း လာနိုင်သည်။
မဖြစ်တော့။

ဒီတော့ အလုပ်ပြောင်းရင်ပြောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ညဘက်ကို
အချိန်ပိုင်းလုပ်ရသည့်အလုပ်တစ်ခု သူ ရှာရတော့မည် ထင်သည်။

မအိပ်ချင်သေးသော်လည်း မနက်ကျရင် ကားထွက် ဆွဲရဦးမှာမို့
အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ကာ မျက်လုံးကို အတင်းမှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်ဖို့ကြိုးစားရသည်။
အဖေကတော့ တရားရှူးမြည်အောင်ကို အိပ်ပျော်နေသည်။ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင်
အိုစာနေတဲ့အဖေ့ကို မြင်ရတိုင်း ဦးကျော်ခ ဆိုတဲ့လူကို မြင်ယောင်လာသည်။

သူတို့မိသားစုကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ ဦးကျော်ခ။ တစ်နေ့ကျရင်
မရရအောင်ရှာပြီး လက်စားချေပြမယ်။

ဒါဟာ သူ့ဘဝရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်ပဲ။

အရိပ်ကလေး အခွင့်အလမ်းဂျယ်နယ်တစ်စောင် ဝယ်ပြီး
သူနဲ့ကိုက်ညီမယ့်အလုပ်မျိုး ရှာနေမိသည်။ အခွင့်အလမ်းဂျာနယ်လို
ဂျာနယ်မျိုးတွေက တကယ်လက်တွေ့ အကျိုးပြုပါ၏ ။ ချက်ချင်းလက်ငင်း
ထိရောက်သည်။ ဝယ်ရကျိုးနပ်သည်။ ပေးရတာ တန်၏ ။

အလုပ်ရှင်အတွက်ရော၊ အလုပ်လိုချင်သူအတွက်ပါ အဆင်ပြေသည်။

အလုပ်တွေကလည်း စိတ်တိုင်းမကျ။ ကမ္ဘာဏီကားမောင်းတော့လည်း
လခက စိတ်တိုင်းကျလောက်အောင်မရ။

ပြီးတော့ ကမ္ဘာဏီကားမောင်းရင် ညဘက် အိမ်ပြန်က နောက်ကျဦးမည်။
အဖေ့ကို စိတ်မချတာနဲ့ ကမ္ဘာဏီကားမောင်းဖို့ စိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။

ကမ္ဘာဏီကားမောင်းဖို့ အဆင်မပြေရင်တော့ ညဘက် Part time
လုပ်လို့ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဦးမှပါ။

တွေးရင်းမောင်းလာတာ ခရီးသည်တစ်ယောက် တားနေတာကိုတောင်
မမြင်မိ။

ကျော်သွားပြီးမှ ဘက်ခံပြန်ဆုတ်ရသည်။

“ဘယ်သွားမလဲ အစ်ကို”

“လန်းစားတော်ဆက်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“နှစ်ထောင်ပဲပေးပါ အစ်ကို”

အစ်ကိုကြီးက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။

လန်းစားတော်ဆက် ဆိုတာက ရန်ကုန်မှာတော့ နာမည်ကြီးပဲလေ။

ဆိုင်ခွဲလုံးဝမရှိ၍ “လန်း”ဆိုရင် တက္ကစီသမားတိုင်းသိသည်။

အစ်ကိုကြီးက သူ့ဘေးက ဂျာနယ်ကို ယူဖတ်ပြီး ...

“ဒီဂျာနယ်တွေရှိတာ မဆိုးဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အထူးသဖြင့် အလုပ်ရှာနေတဲ့သူတွေအတွက်တော့ တော်တော်အဆင်ပြေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း အခု “လန်း”မှာ အလုပ်သွားလျှောက်မလို့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ရမရတော့မသိဘူးကွာ၊ ဂစ်တာတီးရင်း သီချင်းဆိုရမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ညဘက်ပဲပေါ့ အစ်ကို”

“အေး ... ဒါပေမဲ့ နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင်တော့ သီချင်းတိုက်တာတို့ ဘာတို့ ရှိမှာပေါ့ကွာ”

“ဪ ... ညဘက်ဆိုရင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ၊ တက္ကစီက အရင်လို ဆွဲမကောင်းဘူး အစ်ကို”

“အိမ်ထောင်ရှိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ၊ အဖေက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလို့”

“ဪ ... အေးပေါ့၊ အစ်ကိုက အိမ်ထောင်နဲ့ကွာ သမီးလေးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟို လူက ဘယ်နှယောက်ခေါ်လဲ အစ်ကို”

“ဆယ်ယောက် အဲ ... ယောက်ျားလေးကတော့
ငါးယောက်ခေါ်တာကွ၊ ဝင်လျှောက်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ရတော့လည်း အမြတ်ပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို၊ အဟဲ ... တက္ကစီခမပေးနဲ့တော့ အစ်ကို၊
ကျေးဇူးတင်လို့”

“ဟာ ... ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ ယူပါ”

“ရတယ် ... မယူဘူး အစ်ကို တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်သာရရင်
အခက်အခဲကြီး ပြေလည်သွားမှာ”

“အေးပါကွာ ရပါစေကွာ၊ ငါလည်း ရပါစေ ... ဟား ဟား”

ကံကောင်းပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အလုပ်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်လုပ်ကြည့်ရမှာပဲ။ အဖေ့ကိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောလို့
မဖြစ်ပါ။

“လန်း”မှာ သီချင်းဆိုရတာ က သိပ်မပင်ပန်းပါ။ ပြီးတော့
အင်္ဂလိပ်သီချင်း၊ တရုတ်သီချင်း နှစ်မျိုးဆိုရပါသည်။ သူကတော့
တရုတ်သီချင်းမရပါ။ အင်္ဂလိပ်သီချင်း ဆိုရပါသည်။ လစာပဲရပါသည်။

မိန်းကလေးတွေလို ဆုကြေးတွေ၊ ပန်းကုံးတွေ မရပါ။ ယောက်ျားတွေပဲ
လာထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ဘီယာဆိုင်ကိုး။

သူတို့ဆိုရတာ တောင်မှ ကြိုကြား ကြိုကြား ဆိုရတာ ပါ။
မိန်းကလေးတွေ အဝတ်စားလဲချိန်တို့၊ Music စဖွင့်တဲ့ intro ဝင်ချိန်တို့၊

ညဉ့်နက်ပိုင်းဆိုင်သိမ်းကာနီး တစ်ချိန်တို့မှာ ဝင်ထောက်ပြီး ဆိုရတာ ပါ။

မိန်းကလေးတွေကတော့ လစာကို မက်တောင်မမက်။ ပန်းကုံးတွေ၊
ဘောက်ဆူးတွေက ပလူပျံနေတာကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက နေ့ခင်းဘက် တက္ကစီဆွဲရင်း
ညဘက်သီချင်းဆိုရတာ အပိုဝင်ငွေရသဖြင့် သူဆက်လုပ်နေမိသည်။

သီချင်းတိုက်ချင်ရင် တစ်ရက်လောက် ကားငှားပြီး လူစားတင်ပေးကာ
သီချင်းလာတိုက်ရသည်။

အဆင်ပြေပါသည်။

သူနဲ့အတူ အလုပ်ဝင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးနာမည်က ကိုထိန်။ ကိုထိန်က
သဘောကောင်းသည်။ သူ့ကိုလည်း ခင်မင်သည်။ ကိုထိန်က
တရုတ်သီချင်းပါဆိုနိုင်သဖြင့် သူ့ထက်ပိုပြီး လခကောင်းသည်။

ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ နော်နီနီ ဆိုသည့် ကရင်မလေးက
အရမ်းကိုတော်သည်။ Vocal Powerလည်း အားကောင်းသည်။ ရုပ်ကလေးကလည်း
ကြွေရုပ်ကလေးလို။ ဘာဘီ ရုပ်ကလေးလို ချစ်စရာကောင်းသည်။

မလိုလို့ ပြောကြတာလား၊ တကယ်လားတော့မသိ။ နော်နီနီမှာ
စပွန်ဆာကြီးနဲ့ဆိုပဲ။ ဆိုင်မှာ စတားဖြစ်နေလို့ အပုပ်ချတာပဲလားတော့မသိ။

ဒါပေမဲ့ နော်နီနီကိုတော့ ပေါ်တင်ရန်မစရဲကြ။ နော်နီနီက
စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပီပီ လက်ကလည်းမြန်သည်။ ရဲသည်။
ကိစ္စတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရာတွင် သူမကို မဟုတ်တာ ပြောလို့ကတော့
လက်ပါပြီးသားပဲ။

အဲဒီ နော်နီနီက အရိပ်ကလေးကိုတော့ ထူးထူးခြားခြားခင်သည်။

ဆိုင်မှာသီချင်းဆိုကြရာတွင် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်

သိပ်မသိကြ။ သူ့အကြောင်း သူမ မသိသလို သူမ အကြောင်းလည်း သူ မသိ။

ဒါပေမဲ့ နော်နီနီက သူ့ကို လာခင်သဖြင့် သူကလည်း
အလိုက်အထိုက်ပင်။ နော်နီနီက ဆိုင်မှာ ပန်းကုံးအရဆုံး။ ဆုကြေးအများဆုံး
မိန်းကလေး။ သူက ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အဆိုတော်နဲ့ အတီးသမားတွေကြားထဲမှာ
အရက်ဘီယာမသောက်တတ်တဲ့ကောင်လေး။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွဲပြီး စနောက်ကြရင် နော်နီနီက ...

“ဟဲ့ ... ငါတို့က ရိုးရိုးသားသားခင်တာ၊ မဟားဒယားပြောတဲ့
အပေါက်တွေ ပိတ်ရင်ပိတ်၊ မပိတ်ရင်တော့ တစ်သက်လုံး မဟနိုင်အောင်ကို
ပိတ်ပေးလိုက်မယ်နော် ... ဟင်း”

သူကတော့ ယောက်ျားလေးကလည်းဖြစ်၊ သူမကိုလည်း အားနာသဖြင့်
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရသည်။

နော်နီနီကလည်း သူ့ကို တကယ်ပဲ ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ ခင်ရှာတယ်။

“ဟဲ့ ... အရိပ်ကလေး”

“ဘာလဲ”

“နင် မနက်ဖြန်အားလား”

“မအားဘူး”

“ဘယ်တော့အားမလဲ”

“ငါက နေ့ခင်းဘက် အလုပ်ရှိတယ်ဟ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရှင်ပင်ပန်းမှာပဲ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဪ ... ငါက နင်အားရင် ငါ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းကို

ပိုက်ဆံသွားလှူတာ အဖော်ခေါ်သွားချင်လို့ဟ”

“ဪ ... ဒါလား ရတယ်လေ၊ အလှူဆိုရင်တော့ လိုက်ပေးရမှာပေါ့၊

မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

“နင် အလုပ်ရှိတယ်ဆို”

“ငဲ့အလုပ်က တက္ကစီမောင်းတာလေဟာ၊ အဲဒီ တော့ နင့်ကို

လိုက်ပို့ပေးလို့ရတာ ပေါ့”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် နင့်ကားကို ငါ ငှားမယ်ဟာ၊

တစ်နေ့လုံးပေါ့”

“မလိုပါဘူးဟာ၊ နင်သွားစရာရှိတာသွား၊ ငါ ပို့ပေးမယ်၊ ငဲ့အလှူပေါ့၊

နင့်ကိစ္စပြီးရင်တော့ ငါ ကားဆက်ဆွဲမယ်လေ”

“အေးလေ နင် ကားဆက်ဆွဲမှာပဲမို့လား၊ ငါပဲ ဆက်ငှားလိုက်မယ်လေ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ နင် သွားစရာရှိလို့လား”

“ရှိတယ်”

“ဪ ... ဒါဆိုလည်းပြီးရော”

ဒီလိုနဲ့ နော်နီနီ မိဘမဲ့ကလေးတွေ သွားလှူတာကို သူလိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ မှော်ဘီဘက်က မိဘမဲ့ကျောင်းကလေးပါ။ ကလေးတွေက နော်နီနီကိုတောင် မှတ်မိနေကြသည်။ သူမက တစ်လတစ်ခါ လှူနေကြတဲ့။

ကလေးတွေနဲ့လည်း ဆော့ပေးသေးသည်။ လှူတာကလည်း များများတော့မဟုတ်ပါ။ ကလေးတွေအတွက် မုန့်တစ်ယောက်တစ်ခု။ ဗလာစာအုပ်၊ ခဲတံ၊ ဘောပင်၊ ခဲဖျက် စသဖြင့် ပညာရေးအထောက်အကူပြုပစ္စည်းလေးတွေပါ။

“လစဉ် သူတို့ လိုအပ်မယ်ထင်တာလေးတွေ တတ်နိုင်သလောက် လာလှူတာ၊ များများတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

“သာဓုပါဟာ”

“နင်က ဗုဒ္ဓဘာသာပေါ့”

“အေး”

“လှူတယ်ဆိုတာက ကောင်းတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ ငါတို့ ဘုရားသခင်ကလည်း ချီးမွမ်းတယ်ဟ”

“အင်းပေါ့”

“ကိုယ့်မှာမပိုပေမယ့် လိုတဲ့သူကို ကိုယ့်ရှိတာလေးဖွဲပေးရတာ အရမ်းပီတိဖြစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

သူ နော်နီနီ စိတ်ဓာတ်ကလေးကို လေးစားသွားပါသည်။ နော်နီနီဟာ တကယ့်ကို စိတ်ထားကောင်းသူပါ။

“ပြီးရင် ငါ့ချစ်သူရဲ့ဂူကို သွားပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးချင်လို့၊
နင်လိုက်ခဲ့မလား”

“ဂူ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ခရစ်တော်မှာ အိပ်ပျော်သွားတာ ဒီနေ့
နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီဟာ”

“ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ၊ ငါလိုက်ခဲ့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

ကလေးတွေနဲ့ ခဏကစားပေးပြီးနောက် သူတို့ ရေဝေးခရစ်ယာန်သင်တန်း
ဆင်းထဲကိုသွားကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရင်း သူမက ...

“ဆိုးဒိုး ... ငါ နင့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်”

ပြီးတော့ သူမက သူ့ကို My Garden မှာ ထမင်းကျွေးပါသည်။

ထမင်းစားရင်း စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

“နော်နီနီ ဒီဆိုင်က ဈေးကြီးမှာပေါ့”

“ကြီးပါစေဟာ ပိုက်ဆံရှာနေတာ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေးအတွက်ပဲ
အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ပြီး ဘဝကိုလည်း ကောင်းကောင်းစား၊
ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းဝတ်ရမှာပေါ့၊ အဲဒါ ငါ့ခံယူချက်ပဲ”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အအေးသောက်နေလိုက်သည်။

“နင့်ကို ငါ ရင်ဖွင့်လို့ ရမလား”

“စိတ်ညစ်စရာတွေဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့၊ ငါတောင် ငါ့ဟာနဲ့ ငါ
ညစ်နေတာ ... ဟား ဟား”

“ငါနဲ့ ဆိုးဒိုးအကြောင်း ပြောချင်လို့ပါဟာ”

သူမမျက်နှာက ဆွေးငွေ့တွေဝေရီမှိုင်းနေ၏။ သူမအတိတ်ကို
ပြန်ရောက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ပြော ... ပြော ... ငါ နားထောင်ပေးမယ်”

“တကယ်နော် ကျေးဇူးပဲဟာ”

သူမက ရေတစ်ခွက်ကို တစ်ဝက်အထိမော့ပြီး ...

“ငါနဲ့ ဆိုးဒိုးက အိမ်နီးချင်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပေါ့၊ ဆိုးဒိုးမိဘတွေက
ဆိုးဒိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ကရင်ပြည်နယ်ဘက်မှာ ဆုံးကြဲတယ်၊ သူ့အဒေါ်က
သူ့ကိုမွေးစားထားတယ်၊ ငါကတော့ အမေက မေးကတည်းက ဆုံးတယ်၊ အဖေက
နောက်မိန်းမထပ်ယူလို့ မိထွေးနဲ့နေခဲ့ရတယ်၊ ငါ့မိထွေးကတော့
စင်ဒရဲလားရဲ့မိထွေးနဲ့ နင်လားငါလားပေါ့ဟာ၊ နောက် ငါ ရှစ်တန်းနှစ်မှာပဲ
အဖေဆုံးတယ်၊ ငါ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်၊ ငါ့အဖေနဲ့အမေပိုင်တဲ့အိမ်ကနေ
ငါ့ကို နှင်ထုတ်တယ်၊ ငါက ငါ့မိဘအိမ်လို့ ပြန်ပြောတော့ နှိပ်စက်ခံရတယ်”

နော်နီနီ ဘဝက သူ့ထက် ပိုဆိုးနေပါသေးလား။

ဒုက္ခ ...။ ဒုက္ခ ...။

လောကမှာ ကိုယ့်ဒုက္ခကို ပိုဆိုးတာချည်းပါလား။

“ဆိုးဒိုးကတော့ သူ့အဒေါ်ရင်းဆိုတော့ ဆယ်တန်းအောင်အောင်
ကျောင်းထားတယ်၊ ဆိုးဒိုးအဒေါ်က ကောင်းတယ်၊ ငါ့မိထွေးနှိပ်စက်လွန်းတော့
ဆိုးဒိုးအဒေါ်က ငါ့ကိုခေါ်ထားတယ်၊ အိမ်ကိစ္စလည်း တရားဥပဒေနဲ့ရှင်းမယ်ပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ မိထွေးက လည်တယ်၊ ငါ့အဖေသေကတည်းက အိမ်ကို

သူ့နာမည်နဲ့ပြောင်းပစ်တာ၊ ငါက မသိလိုက်တော့ ခံလိုက်ရတယ် ... နောက်တော့ ငါလည်း အိမ်ကိစ္စကို စိတ်လျှော့လိုက်တယ်၊ ဆိုးဒိုးအဒေါ်အိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားနေရတယ်၊ နောက်တော့ ငါက သီချင်းဆိုဝါသနာပါပြီး အသံကလည်း ကောင်းတော့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ သီချင်းလိုက်ဆိုတယ်၊ ဆိုးဒိုးတို့တူဝရီးက တားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ရှစ်တန်းပဲအောင်တာလေ၊ ပညာလည်းမတတ်၊ ငွေအရင်းအနှီးဆိုလို့ ကုန်စိမ်းရောင်းဖို့တောင် စကောတစ်ချပ်စာ အရင်းအနှီးမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ငါရှိတဲ့အသံကိုပဲ ရင်းရတော့တာပေါ့”

သူမပုံစံကြည့်ရတာ တော့ မျောလွင့်နေသလိုပဲ။ စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်ဘဲ အတိတ်မှာပြန်လည်နစ်မြုပ်နေပုံရသည်။ သူမ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေပုံရသည်။

အဲဒီ မွန်းကျပ်မှုကို ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ဖွင့်ချနေပုံက သူ့ကို ရင်ဖွင့်နေတာနဲ့ မတူဘဲ သူမ ဘာသာ သက်သာရာရကြောင်း ညည်းညူနေတာနဲ့တူသည်။

“ဆိုးဒိုး ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမှတ်တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုးဒိုးက မတက်ဘဲ အဝေးသင်ပဲ လျှောက်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဆိုးဒိုး နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်တယ်၊ သူ့ကို ဆေးတက္ကသိုလ်ထားနိုင်ရက်နဲ့ သူမတက်တာ၊ အဒေါ်ရော ငါရော သူ့ကို စိတ်ဆိုးကြတယ်၊ နောက်နိုင်ငံခြားကနေ သူ သင်္ဘောတက်သွားတယ်၊ နောက် သူပြန်လာတော့ ငါ့ကို တိုက်ခန်းတစ်ခန်း အခုနေတဲ့အခန်းပေါ့ ဝယ်ပေးတယ်၊ လက်ဆောင်ပေးတာတဲ့”

ထိုစကားပြောနေစဉ်မှာ သူမမျက်နှာက သွေးရောင်ပြန်လျှမ်းလာက ဝင်းပပလေး ဖြစ်နေသည်။

“သူနဲ့ငါ ဖွင့်ပြောစရာမလိုဘဲ ဘယ်လိုကဘယ်လို

ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြမှန်း မသိဘူး၊ ငါ့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ၊ သီချင်းဆိုလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံပေါ့နော် အဲဒီ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ စီးရီးစ်ထုတ်မယ်လုပ်တော့ ပိုက်ဆံကမပြည့်ဘူး၊ လိုနေသေးတယ်၊ ငါစီးရီးစ်ထုတ်ဖို့ဆိုပြီး ဆိုးဒိုး သင်္ဘောပြန်တက်သွားတယ်၊ သူပြန်လာတော့ စီးရီးစ်ထုတ်ဖို့ ပိုက်ဆံပါလာတယ်၊ ငါ့စီးရီးစ်ထုတ်ပြီးရင် ငါတို့ လက်ထပ်ကြမယ်ပေါ့၊ ငါတို့ သီချင်းတွေစု၊ တီး၊ ဆို အားလုံးပြီးကာနီးကျမှ ဆိုးဒိုး ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးတာ”

သူမမျက်လုံးတွေနီရဲပြီး မျက်ရည်တွေ ဝေနေသည်။

“သူဆုံးတာတောင် သူ့နားမှာ ငါမရှိဘူး၊ ငါက စတူဒီယိုမှာ သူက ငါစားချင်တယ်ဆိုလို့ ကြေးအိုးသွားဝယ်ပေးရင်း ကြေးအိုးဆိုင်မှာဆုံးတာ”

“ဟာ”

“ငါ့စီးရီးစ်လည်း ပြီးတော့မှာဟာ၊ သူနဲ့ငါလည်း လက်ထပ်ကြတော့မှာ”

“ဖြစ်ရတယ်ဟာ”

“သူမရှိဘဲ ဘယ်လို စီးရီးစ်ထုတ်ရမလဲဟာ၊ ငါအောင်မြင်တော့ရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟင်း”

“စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊

နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ အရေးမကြီးတော့ဘူး၊ ဆိုးဒိုးမှမရှိတော့တာ၊ သူ မရှိတည်းက ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ငါက မိဘမဲ့တွေလေ၊ မိဘမဲ့ကလေးတွေကို လှူနေကြ၊ အဲဒါလေးကို စောင့်ထိန်းရင်း သူ့ကိုသတိရနေရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ဟာ သူက သွားနှင့်ပြီလေ”

“သူ မသွားချင်ပါဘူး၊ သူအရင်သွားချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီ၊

ဒီနေ့ဖြစ်နေသလို ခံစားရတုန်းပဲ”

နော်နီနီ မျက်ရည်တွေအတွက် သူ တစ်ရှူးကမ်းပေးမိတာကို စောဆိုးဒိုး
နားလည်မှာပါ။

အဲဒီ နောက်ပိုင်း သူနဲ့နော်နီနီတို့ ပိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။
သူကလည်း သူမကို နားလည်သလို သူမကလည်း သူ့ကို သူငယ်ချင်းအရင်း
တစ်ယောက်လို ယုံကြည်မှုရှိသည်လေ။

“နင် ရင်ဖွင့်စရာရှိရင်လည်း ငါ့ကိုအားမနာနဲ့နော်”

“အေးပါဟာ”

“ငါကတော့ နင့်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရလို့ ပေါ့သွားတယ်ဟာ”

“အေး ... နင့်ကို ငါ အကြံပေးချင်တာက နင့်စီးရီးစ်ကိစ္စကို
ပြန်လုပ်ပါလား”

“မလုပ်ဘူး”

“နင်မလုပ်ရင် စောဆိုးဒိုး ဝမ်းနည်းနေမှာပေါ့”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“နင်ပဲပြောတယ်လေ၊ သူက နင့်ကို စီးရီးစ်ထုတ်စေချင်လို့
သင်္ဘောတစ်ခေါက် တက်ပြီးတော့ကို ပိုက်ဆံသွားရှာပေးခဲ့တာဆို”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမှမရှိတော့တာ၊ ငါ့ဘဝလည်း
သူနဲ့အတူ လိုက်သွားခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူသာ နင့်ကိုမြင်နေရရင် နင် စီးရီးစ်မထုတ်သေးတာကို စိတ်တောင်ဆိုးနေဦးမှာ၊ နင်စီးရီးစ်ထုတ်၊ ပိုက်ဆံနဲ့အောင်မြင်မှုတွေရလာရင် မိဘမဲ့ကလေးတွေကို ပိုပြီး လှူနိုင်တာပေါ့၊ နင့်မှာရှိတဲ့ စွမ်းအင်တွေကို ထုတ်သုံးလိုက်ရင် မိဘမဲ့ကလေးတွေ ပိုပိုပြီး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ် နော်နီနီ”

သူမ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“အဲလိုသာဆို စောဆိုးဒိုး ပိုပြီးကျေနပ်သွားမှာ”

အဲဒီ နောက်မှတော့ သူမ စီးရီးစ်ကိစ္စတွေ ပြန်လုပ်ပါတော့သည်။

“အရိပ်ကလေး ... နင်က ငါ့အတွက် တကယ့်သူငယ်ချင်းကောင်းပဲဟာ၊ ဘုရားသခင်က နင့်ကို ငါ့နားကို ပို့ပေးခဲ့တာများလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို နင့်ဘဲလွှတ်လိုက်တာ”

“သူ ဘာမှာလိုက်လဲ”

“အောင်မြင်တဲ့အဆိုတော်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်တဲ့”

“ငါဖြစ်အောင်လုပ်မှာပါ”

“ဒါမှပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

Sometimes, Struggle are exactly what we need in our life ! .

သူမ စီးရီးစ်ကိစ္စတွေအတွက် သူလိုက်ကူညီပေးဖြစ်သည်။ သူမကို သူ တကယ်ဖြူစင်စွာ ခင်ပါသည်။ နော်နီနီဟာ မာန်တင်းထားတဲ့ မှန်ကြည်တစ်ချပ်နဲ့တူပါသည်။

စောဆိုးဒိုးဝယ်ပေးထားတဲ့ အခန်းလေးမှာ စောဆိုးဒိုး အဒေါ်ကလည်း သူမအိမ်ကိုပစ်ပြီး လိုက်မနေပေးနိုင်။

သူမချစ်သူဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်ပြုလဲနေလိုက်မလဲ။

“ငါ စုံတွဲတစ်ပုဒ်လောက် ထည့်ချင်တယ်”

“ထည့်ချင်ထည့်ပေါ့”

“နင်ကူဆိုပေး”

“ဟာ”

“နင့်အသံကလည်း ပရိုဖက်ရှင်နယ်လ်ဆန်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် လုပ်ပါ”

“ငါ အခွင့်ရေးလိုချင်လို့ ကူညီတာမဟုတ်ဘူး ကရင်မ”

“သိပါတယ်ဟာ၊ ငါကလည်း တကယ်လိုလို့ပါ၊

အဆိုတော်ကြီးတွေနဲ့လည်း တွဲမဆိုချင်ဘူး၊ ပရိသတ်ကကြားလိုက်ရင် အသစ်ဖြစ်နေစေချင်တာ၊ ဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို လိုချင်တာ၊ နင်ရှိနေရက်နဲ့ တခြားသူ မရှာချင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖြစ်သွားခဲ့ရင် နင့်ကို ငါကျေးဇူးဆပ်ရာ ကျတာပေါ့၊ နင် ငါ့ကို ကူညီတာများပြီ၊ ပြီးတော့ ဆိုးဒိုးလည်း ကျေနပ်မှာပါ”

အဲလိုနဲ့ သူလည်း တစ်ပုဒ်ဝင်ဆိုပေးဖြစ်ပါသည်။

သူတို့စီဒီကာဗာမရိုက်ပါ၊ MTV လည်း သရုပ်မဆောင်ပါ။ သူတို့ရုပ်ကို မဖော်ပြကြတာဟာ ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားခြင်းတစ်မျိုးပါ။

စာနယ်ဇင်းတွေဖိတ်ပြီး တေးစီးရီးစ် မိတ်ဆက်ပွဲလည်း မလုပ်ဖြစ်ပါ။

MRTV-4 မှာပဲ ကြော်ငြာထည့်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကလူတွေတောင် အခွေထွက်မှ သိကြသည်။ သိတော့လည်း
ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ သူနဲ့နော်နီနီတွဲဆိုတော့ ဘာညာပေါ့။

ပြီးတော့ နော်နီနီက ဒီအခွေကို စပွန်ဆာနဲ့ထွက်တယ်ပေါ့။
ထင်ကြေးတစ်လုံးကို ကောလာဟလအဖြစ်သုံးပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို
လည်ပင်းညှစ်တတ်တာဟာ လူတွေရဲ့ ပါးစပ်တွေပါပဲ။ ဒါဟာ
ဇာတ်တူသားစားခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ သီချင်းခွေက ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

ရောင်းအားအကောင်းဆုံး နံပါတ်တစ်အထိတက်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံကျော်အဆိုတော် နော်နီနီဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ အရိပ်ကလေးနဲ့တွဲဆိုသော
သီချင်းကလည်း တော်တော်ပေါက်သွားခဲ့တာမို့ အရိပ်ကလေးပါ အရှိန်ရသွားသည်။

အရိပ်ကလေးလည်း နော်နီနီနဲ့ တွေ့ခဲ့တာဟာ ကံကြမ္မာတစ်ဆစ်ချိုးကို
တွေ့ရတာ ပါပဲ။

ဘဝဆိုတာ အမြဲကံဆိုးမှုတွေနဲ့ချည်း ထုံးဖွဲ့ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ထောင့်တစ်ထောင့်မှာတော့ ကံကောင်းခြင်းက စောင့်ကြိုနေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့
ဘဝမှာ အခွင့်အရေးတစ်ခါတော့ ရတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို
ဆုပ်ကိုင်နိုင်ရင် ကံဆိုးမှုကို နင်းချေပစ်လို့ ရပါတယ်။

ကြိုးစားနေဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ကြိုးစားနေသူအတွက် ဇွဲဆုတော့
မဖြစ်မနေရမှာပါ။

အရိပ်ကလေးလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းနဲ့ ဂီတလောကထဲ
ရောက်သွားပါပြီ။

တက္ကစီမဆွဲတော့ပါ။ စားသောက်ဆိုင်မှာလည်း သီချင်းမဆိုတော့ပါ။
နော်နီနီရဲ့ ဒရိုင်ဘာလုပ်ရင်း သီချင်းကိစ္စဆက်လုပ်ပါသည်။

နော်နီနီက ဒရိုင်ဘာလုပ်ပေးတဲ့အတွက် လစာပေးပါသည်။

ဒါက သူတို့နှစ်ယောက်တည်း သိတဲ့ကိစ္စပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သူတို့ကို မောင်နှမအဖြစ် သိကြသည်။

နော်နီနီက ရှိုးပွဲတွေ ဆက်တိုက်ဆိုနေရ၏။ သူ့ကိုလည်း
သူမရဲ့စုံတွဲသီချင်းအတွက် ခေါ်ဆိုပါသည်။ အနုပညာကြေးလည်း ရပါသည်။

ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်အစုတ်ကလေးမှာနေဖို့ မဖြစ်တော့၍
တိုက်ခန်းငှားနေရပါတော့သည်။ ငွေကြေးကလည်း နည်းနည်းတတ်နိုင်လာပြီလေ။

အဖေကတော့ ပျော်နေသည်။

“သား ... ကျော်ခကိုရှာပြီး လက်စားချေ”

ထိုစကားကိုပဲ တတွတ်တွတ်ပြောပြီး အရက်တွေ ပိုသောက်လာသည်။
အမေ့ကိုလည်း ပိုတလာသည်။

“နွယ်ရေ ... မင်းသားက အဆိုတော်ကြီး ဖြစ်နေပြီကွ။
လာကြည့်ပါဦးကွာ၊ မင်းရဲ့အရိပ်ကလေးကို လာကြည့်ပါဦး”

အရိပ်ကလေးဆိုတဲ့ နာမည်ကို အမေက ပေးခဲ့တာပါ။

နှလုံးရောဂါရှိရက် ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်နဲ့ရင်းပြီး မွေးမှရတဲ့ သား။ အဲဒီ သားလေးက
မိသားစုကို အေးရိပ်ကလေးဖြစ်ပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့ကို အရိပ်ကလေးလို့
ခေါ်ခဲ့တာတဲ့။ ကျောင်းအပ်တော့လည်း ဘာနာမည်ပေးရမှန်း မသိ၍ အမေခေါ်တဲ့
အရိပ်ကလေးကပဲ ကျောင်းနာမည်ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အဆိုတော်
အရိပ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြီ။

သူနဲ့ နော်နီနီတို့ ဂီတနဲ့ပတ်သက်တာတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေကြသည်။

ဂီတနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတွေလည်း တက်သည်။ သံစဉ်တွေရှာသည်။

သူတို့အခွေမှာ သူတို့ရုပ်လုံးမပြထားသော်လည်း ရှိုးပွဲတွေမှာတော့ သူတို့ကိုယ်ထင်ပြရပါပြီ။

ထိုမှတစ်ဆင့် မီဒီယာပေါ် သူတို့ပုံရိပ်တွေ ထင်ဟပ်ရပြီ။ လူသိစပြုလာခဲ့ပြီ။ အရှိန်ရနေတုန်းမှာ နောက်တစ်ခွေအတွက် အမြန်လှုပ်ရှားရသည်။

ကံကြမ္မာဆိုတာ အခွင့်အရေး နှစ်ခါပေးချင်မှ ပေးမှာလေ။

သီချင်းတွေစုရ။ ရသလောက်တီး၊ အထပ်ထပ် အခါခါ ပြန်ဆိုနှင့်။ စိတ်ကြိုက်မရမချင်း လက်မလွှတ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထုတ်တာဆိုတော့ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ခွင့်သာသည်။

ထိုအခွေမှာတော့ ကရင်မက ပရိုဂျူဆာ။ သူနဲ့သူမ တစ်ပုဒ်စီဆိုတာ ရှိသလို စုံတွဲလည်း နှစ်ပုဒ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကံစပ်တယ်ပဲ ပြောရမလား။ စန်းထချိန်ပဲ တူနေသလား မသိ။

ဒုတိယအခွေလည်း ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

သူလည်း အဆိုတော်အရိပ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုက်တန်သော ငွေကြေးလည်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

ရှိုးပွဲတွေလည်း ဆိုရသည်။ ကုမ္ပဏီပွဲတွေလည်း ဆိုပေးရသည်။ မင်္ဂလာပွဲတွေ ဒင်နာပါတီတွေမှာလည်း ဆိုရပါပြီ။

အဖေလည်း အကောင်းစားအရက်တွေ သောက်နိုင်လာပါပြီ။ ဒီတော့ အဖေအရက်သောက်နှုန်းကလည်း စံချိန်ပိုမြင့်လာပြီ။ မပြောင်းလဲတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။

“ငါ့သားလေး ကျော်ခကို လက်စားချေနော်”

